

Štvrtok 14. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 14.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: dar
zadarmo; logika priateľstva;
túžba osloviť celý svet.

11.07.2024

JEDNOU Z CHARAKTERISTICKÝCH
ČRT života apoštolov bolo prežívať
Ježišovo štedré dávanie každému
človeku bez toho, aby za to niečo
žiadal. „Zadarmo ste dostali,
zadarmo dávajte“ (Mt 10, 8), povedal
im. Cítili sa šťastní, že mohli s

Ježišom zdieľať tolko času a že prijali povolanie šíriť jeho evanjelium po celom svete. Nebolo to niečo, čo si zaslúžili, ani niečo, čo si zaslúžili tvrdou prácou: bol to jednoducho dar, ktorý im Boh dal zadarmo.

Aj život prvých kresťanov sa vyznačoval touto bezplatnosťou. Boli „jedného srdca a jednej duše“ (Sk 4, 32), čo ich viedlo k vzájomnej pozornosti. Neváhali dať k dispozícii svoj vlastný majetok, aby sa postarali o potreby Cirkvi a najchudobnejších. Všetci boli ochotní pomáhať tým, ktorí to potrebovali, pretože teraz boli všetci apoštolmi: vlastným životom, pohostinnosťou, materiálnou pomocou alebo tým, že sa dali do služieb tých, ktorí organizovali túto prvú evanjelizáciu, ako spoločníci svätého Pavla na cestách.

Ten istý obraz môžeme vidieť aj v dnešnej Cirkvi. Laici, kňazi a

rehoľníci, ktorí žijú, aby nám svojím svedectvom alebo sviatosťami pripomínali, že Boh žije medzi mužmi a ženami. Chorí a starí ľudia, ktorí v mene všetkých zjednocujú svoje nepohodlie a obmedzenia s utrpením Pána. Muži a ženy, ktorí svojou štedrosťou prispievajú k starostlivosti o tých, ktorí to najviac potrebujú. Otcovia a matky, ktorí zo svojho domova robia školu lásky ako Svätá rodina, aby sa zlepšila celá spoločnosť. Každý z nich sa na svojom mieste snaží vteliť poslanie, ku ktorému ho povolal Boh, a chce slobodne odovzdávať dar, ktorý dostal bez toho, aby si ho zaslúžil.

LOGIKA BEZODPLATNOSTI, ktorú žil Kristus, je prítomná v každom priateľskom vzťahu. Človek, ktorý si vedie účet za všetko, čo pre niekoho urobil, aby za to mohol žiadať

odplatu, by sa sotva mohol považovať za priateľa. K vytvoreniu dobrého priateľstva patrí „veľa času stráveného rozhovormi, spoločným pobytom, vzájomným spoznávaním sa“^[1], bez toho, aby sa človek príliš staral o to, čo dáva alebo dostáva. Priateľstvo je teda opakom sebecka; vždy sa usiluje najprv o dobro druhého, je citlivé na jeho potreby. „Pevné predsavzatie s ohľadom na priateľstvo,“ zdôraznil svätý Josemaría, „aby som sa ani myšlienkami, ani slovom, ani skutkami voči blížnemu — nech je to ktokoľvek — nesprával tak, ako doteraz: to znamená, nech nikdy neprestanem praktikovať kresťanskú lásku a nech nikdy nenechám vo svojej duši priestor pre ľahostajnosť“^[2].

Prirodzenosťou priateľstva je dávať druhým to najlepšie, čo máme; na to sa dobrý priateľ prirodzene teší. Ten, kto zažil autentický kontakt s

Kristom, vie, že najvzácnejší dar, ktorý má, je práve dar poznania Ježiša. Preto apoštolát nie je niečo vynútené, ale niečo prirodzené, prejav náklonnosti, ktorú máme k druhému človeku, pričom si uvedomujeme jeho konkrétnu situáciu. Preto „samotné priateľstvo je apoštolát; samotné priateľstvo je dialóg, v ktorom dávame a prijímame svetlo; v ktorom vznikajú projekty, vo vzájomnom otváraní horizontov; v ktorom sa tešíme z toho, čo je dobré, a podporujeme sa v tom, čo je ťažké; v ktorom sa dobre bavíme, pretože Boh chce, aby sme boli šťastní“^[3]. Môžeme sa pýtať sami seba: Ako sa starám o svojich priateľov? Sú moje priateľstvá naozaj priestorom, v ktorom dávam a prijímam Kristovu lásku prostredníctvom iných? Je moja skúsenosť s Bohom tým najcennejším, o čo sa môžem podeliť s ľuďmi, ktorých mám najradšej?

APOŠTOLOVIA SA NEUSPOKOJILI s ohlasovaním evanjelia svojim najbližším. Od Ježiša dostali poverenie šíriť ho po celom svete, ale môžeme predpokladať, že už predtým cítili túto potrebu. Posolstvo, ktoré malo taký zásadný význam pre vlastný život, udalosť, ktorá zmenila zmysel existencie, sa nemohlo obmedziť na územia blízke Izraelu.

Svätý Pavol počas svojich ciest zažil, ako sa jeho srdce zapálilo, keď okolo seba pocítil smäd po Bohu. V Aténach, keď čakal na svojich spoločníkov, svätý Lukáš rozpráva, že „búril sa v duchu, keď videl, že mesto je oddané modlárstvu“ (Sk 17, 16). Najprv sa vybral – ako to zvyčajne robil – do synagógy. To mu však nestačilo a hneď, ako mohol, zašiel aj na agoru, až ho samotní Aténčania požiadali, aby všetkých

oslovil a vysvetlil „nové učenie, ktoré hlása“ (Sk 17, 19).

Aj okolo nás nájdeme mnoho ľudí, ktorí túžia po Bohu, ktorého nepoznajú. Každý z nás viac či menej zahaleným spôsobom hľadá Boha, nosíme v sebe túžbu po nebeskom Otcovi. Svedectvom života naplneného radosťou z evanjelia môžeme zjavovať Krista prostredníctvom plnenia vlastných úloh^[4]. V tomto zmysle svätý Josemaría opísal apoštolát svojich dcér a synov ako „intravenóznú injekciu do krvného obehu spoločnosti“^[5]: v továrni, v laboratóriu, v dielni, vo vlastnom dome, v malých i veľkých mestách... Na všetkých týchto miestach môžeme ukázať tvár nášho Pána prostredníctvom úprimného priateľstva. Panna Mária nám pomôže, aby sme mali rovnakú túžbu ako apoštoli prinášať evanjelium všetkým okolo nás.

[1] František, *Rozhovor*, 13-IX-2015.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 748.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 9-I-2018, bod 14.

[4] Porov. *Lumen gentium*, bod 31.

[5] Svätý Josemaría, *Inštrukcia 19-III-1934*, bod 42.